ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ — ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΣΑΛΙ

Ὁ ναύαρχος δὲ λὰ Βαλλέ, χωμένος μέσα στὸ φωτεῖγ του εἶπε :

— Εἶχα κι' ἐγὼ μιὰν ἐρωτικὴ περιπέτεια στὴ ζωή μου, πολὺ παράξενη, ἀλήθεια. Θέλετε νὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ ;

— Καὶ ρωτᾶτε ἀκόμα, ναύαρχε ! Ἐμπρός, λοιπόν, διηγηθῆτε την!

— Ἤμουν τριάντα χρόνων τότε,ἁπλὸς ἀνθυποπλοίαρχος ἀκόμη, ὅταν ἡ Κυβέρνησις μ' ἐπεφόρτισε μὲ μιὰν ἀστρονομικὴ ἀποστολὴ στὶς Ἰνδίες. Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μεγάλο ταξεῖδι,ἔφτασα στὸ βασίλειο τοῦ Μαχαραγιᾶ Μαντάν, ἑνὸς πλουσιωτάτου καὶ πολὺ βαρβάρου μονάρχου, ποὺ μὲ ὑποδέχτηκε μ' ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια καὶ μέ φιλοξένησε στὸ παλάτι του.

Γιὰ νὰ μὲ διασκεδάσῃ μοῦ πρότεινε τὴν πρώτη μέρα ἕνα κυνῆγι τίγρεως. Τὴ δεύτερη μέρα νὰ παραστῶ σὲ μιὰ μονομαχία δυὸ ὑπηκόων του. Τὴν τρίτη σὲ μονομαχία ἀνθρώπου καὶ λεονταριοῦ. Ἀηδιασμένος τέλος ἀπὸ τὸ τόσο αἷμα, παρακάλεσα τὸ Μαχαραγιὰ νὰ μ'ἀφήσῃ λίγες μέρες νὰ ἐργασθῶ στὸ διαμέρισμα ποὺ μοῦ εἶχε παραχωρήσει στὸ Παλάτι του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ γύριζα ἀπ' τὸν περίπατο, βρῆκα νὰ μὲ περιμένῃ τὸν ἀκόλουθο τοῦ Μαχαραγιᾶ,τὸ Ναριβανταντᾶ, ἀπεσπασμένο τώρα στὴν ὑπηρεσία μου. Μοῦ ἀνάγγειλε μὲ τὸν ἐπισημώτερο τρόπο, πῶς ὁ ἀφέντης του, γεμᾶτος ἐνθουσιασμό, μοῦκανε τὸ μεγαλύτερο δῶρο, δεῖγμα τῆς εὐνοίας του. Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε ἄλλο.Πῆγα τότε στὴν κάμαρή μου καὶ τί νὰ δῶ ; Ἕξη κορίτσια στεκόντουσαν στὴ γραμμὴ κοντὰ στὸν τοῖχο, ἕξη κορίτσια ποὺ μοιάζαν σὰν ἀγαλματάκια. Τὸ μεγαλύτερο θὰ ἦταν δώδεκα χρόνων καὶ τὸ μικρότερο ὀχτώ.

Ξέρετε τί ἦταν αὐτά ; Τὸ χαρέμι μου, ἁπλούστατα ! Ντράπηκα γιὰ λογαριασμό μου καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ τοὺς πῶ. Μοῦ ἐρχόταν νὰ τὰ διώξω, αὐτὸ ὅμως, θὰταν φοβερὴ προσβολὴ στὸ Μαχαραγιᾶ. Ἐφώναξα τότε τὴ μεγαλύτερη καὶ τὴ ρώτησα:

— Πῶς σὲ λένε ;

— Σαλί !

Ἡ μικροῦλα αὐτὴ ἦταν πολὺ ὡμορφη κι' εἶχε ἕνα θέρμα σὰν συντέφι.

— Καὶ γιατὶ βρίσκεσαι ἐδῶ ;

— Γιὰ νὰ κάνω ὅτι ἀρέσει τοῦ κυρίου :

Ἐφώναξα τότε τὸν Ἐγγλέζο ὑπηρέτη μου Λάτσμαν καὶ τὸν διέταξα νὰ φέρῃ ζαχαρωτὰ στὶς μικροῦλες. Ἔπειτα ἐφρόντισα νὰ τακτοποιήσω τὸ δωμάτιο ποὺ θὰ κοιμόντουσαν ἡ ἀγνὲς φιλενάδες μου.

Ὀχτὼ μέρες πέρασαν ἔτσι. Τὸ διαμέρισμά μου τώρα φαινόταν σὰν σχολεῖο. Ἔπαιζα ἄκακα μαζί τους. Τὶς ἀγαποῦσα ὅλες, μὰ πειὸ πολὺ τραβοῦσε τὴν ἀγάπη μου ἡ Σαλὶ καὶ καμμιὰ φορὰ τὴν ἄφηνα νὰ κάθεται κοντά μου, ἐνῶ ἡ ἄλλες πηγαίναν νὰ κοιμηθοῦν.

Στὸ τέλος ὅμως ἡ Σαλὶ ἔγινε στ' ἀληθινὰ γυναίκα μου. Μ' ἀγάπησε μὲ πάθος, τὴν ἀγάπησα κι' ἐγὼ μὰ παράξενα, ντροπιασμένα, δισταχτικά, μὲ μεγάλη ὅμως τρυφερότητα.Νά, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ : Τὴν ἀγαποῦσα σὰν πατέρας καὶ τὴν ἐχάϊδευα σὰν φίλος.

Τακτικὰ τὴν ἔπαιρνα μαζί μου τὰ βράδυα καὶ πηγαίναμε στὴ λίμνη Βιχάρα. Ἐκυττάζαμε τὸ φεγγάρι χωρὶς νὰ λέμε λέξι. Ἔπαιρνα ἔπειτα ἐγὼ στὴν ἀγκαλιά μου τὸ κεφαλάκι τῆς μικροῦλας μου φιλενάδας κι' ἐφιλοῦσα ἀργὰ-ἀργὰ τὸ λεῖο μέτωπό της, τὰ μεγάλα της μάτια, ποὺ ἦσαν γεμάτα ἀπ' τὸ μυστήριο τῆς ἀρχαίας αὐτῆς χώρας καὶ τὰ ἤρεμα χειλάκια της ποὺ ἀνοίγανε στὸ χαδι μου. Μοῦ φαινότανε τότε πῶς ἀγκάλιαζα στὴ μικροῦλα μου ἑρωμένη μιὰν ὁλόκληρη φυλή, τὴ γεμάτη μυστήριο φυλὴ ἐκείνη ἀπ' τὴν ὁποία φαίνεται σὰν νὰ βγῆκαν ὅλες ἡ ἄλλες.

Ὁ Μαχαραγιᾶς ἐν τῷ μεταξὺ μὲ γέμιζε δῶρα. Μιὰ μέρα μοῦ ἔστειλε ἕνα ἀπρόοπτο χάρισμα, ποὺ ἔκανε τὴ Σαλὶ νὰ σταθῆ ἐκστατική, γεμάτη θαυμασμό. Ἦταν ἕνα κουτὶ μὲ κογχύγια κολλημένα ἐπάνω, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συνηθίζουνε τὰ λαϊκὰ σπίτια στὴν Εὐρώπη. Ἐδῶ στὸν τόπο μας θὰ ἄξιζε δυὸ φράγκα τὸ πολύ. Ἐκεῖ κάτω, ὅμως, ἡ ἀξία του ἦταν ἀνεκτίμητη.

Ἡ Σαλὶ τὸ ἐθαύμαζε γεμάτη ἔκστασι.

— Μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια νὰ τὸ πιάσω στὰ χέρια μου ; μοῦ εἶπε.

Καὶ ὅταν τῆς τὴν ἔδωκα, ἀνασήκωσε τὸ σκέπασμα, τὸ ἔκλεισε μὲ μεγάλη προφύλαξι, ἐχάϊδευε τὸ κουτὶ μὲ τὰ λεπτὰ δακτυλάκια της κι' αἰσθανόταν μιὰν ἀπόλαυσι ποὺ φαινόταν πῶς ἔφτανε ὥς τὴν καρδιά της.

Ἦρθε ἡ μέρα, ὅμως, ποὺ ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσε. Ἄργησα ν' ἀποφασίσω γιὰ νὰ φύγω, ἀλήθεια. Μὲ κρατοῦσε ἡ τρυφερότης ποὺ αἰσθανόμουνα γιὰ τὴ Σαλί.

Ἐπὶ τέλους πῆρα τὴν ἀπόφασί μου.

Ὁ ἀποχαιρετισμός τῆς Σαλὶ μοῦ ξάσχισε τὴν καρδιά. Ἔκλαιγε χωμένη ἀπάνω μου καὶ συγκλονιζότανε ἀπὸ λυγμούς. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω. Ἐξαφνικὰ μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Ἐπῆγα καὶ πῆρα τὸ κουτὶ μὲ τὰ κογχύλια. Τῆς τῶδωσα καὶ εἶπα :

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ σένα. Στὸ χαρίζω !

Τότε τὴν εἶδα στὴν ἀρχὴ νὰ χαμογελᾶη. Ὅλο της τὸ πρόσωπο ἐφώτιζε ἡ ἐσωτερικὴ καὶ βαθεια ἐκείνη χαρὰ τῶν ἀπραγματοποιήτων ὀνείρων ποὺ πραγματοποιοῦνται στὴν πειὸ ἀνέλπιστη στιγμή.

Μὲ φίλησε μὲ παραφορά. Ἔκλαψε, ὅμως, πολύ, μὲ τὴν καρδιά της, τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

Δυὸ χρόνια ἐπέρασαν. Μιὰ μέρα βρέθηκα μὲ τὸ στόλο στὴ Βομβάη. Κι' ἐπειδὴ ἤξερα τὸν τόπο καὶ τὴ γλῶσσα, μοῦ ἐμπιστευθήκανε μιὰ κατεπείγουσα ἀποστολή. Εἶχα τρεῖς μῆνες μπροστά μου καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν παλιό μου φίλο τὸ Μαχαραγιᾶ Μαντάν.

Μὲ δέχθηκε μὲ τρελλὴ χαρά. Μὲ κράτησε κοντά του ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ, ἐπὶ τέλους, ὅταν ἔμεινα ἐλεύθερος, ἐφώναξα τὸ Χαριβανταντᾶ καὶ ὕστερ' ἀπὸ διάφορες ἐρωτήσεις, τοῦ εἶπα :

— Τί γίνεται, ἀλήθεια, ἡ μικροῦλα Σαλὶ ποὺ μοῦ χάρισε ὁ Μαχαραγιᾶς ;

Ὁ ἀκόλουθος πῆρε μιὰν ἔκφρασι θλιμμένη κι' ἀπάντησε :

— Ἔτῆρε κακὸ δρόμο, ἀφέντη.

— Ἡ Σαλί ; Τί λές ; Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ;

— Ἤθελα νὰ πῶ πῶς πῆρε κακὸ τέλος...

— Κακὸ τέλος ;... Πέθανε ;...

— Ναί, ἀφέντη. Εἶχε κάνει μιὰ κακὴ πράξι...

Ἤμουν πολὺ συγκινημένος, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ καὶ μιὰ ἀγωνία μοῦσφιγγε τὸ στῆθος.

Μιὰ κακὴ πράξι, εἶπα πάλι. Τί ἔκανε ; Τί τῆς συνέβη ;

Ὁ ἄνθρωπος, περισσότερο στενοχωρημένος τώρα, ἐψιθύρισε :

— Καλλίτερα νὰ μὴ μὲ ρωτᾶτε.

— Ὄχι, ἤθελα νὰ μάθω ;

— Ἔκλεψε, ἀφέντη.

— Τί εἶπες ; Ἔκλεψε ἡ Σαλί ; Καὶ ποιόν ἔκλεψε ;

— Σᾶς, ἀφέντη.

— Ἐμένα ! Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές !

— Σᾶς πῆρε τὴ μέρα ποὺ φεύγατε τὸ πολύτιμο κουτὶ ποὺ σᾶς χάρισε ὁ Μαχαραγιᾶς. Τὸ βρήκανε στὰ χέρια της !

— Ποιό κουτί ;

— Τὸ κουτὶ μὲ τὰ κογχύλια.

— Μὰ τῆς τὸ εἶχα χαρίσει ἐγώ !

Ὁ Ἰνδὸς μὲ κύτταξε μὲ μάτια κατάπληκτα καὶ εἶπε :

— Ναί, ἔκανε χίλιους ὅρκους, ἀλήθεια, πῶς τῆς τὸ εἴχατε χαρίσει σεῖς. Δὲν ἐπίστεψαν ὅμως, πῶς μπορούσατε νὰ προσφέρετε σὲ μιὰ σκλάβα ἕνα βασιλικὸ δῶρο καὶ ὁ Ραγιᾶς τὴν ἐτιμώρησε.

— Πῶς τὴν ἐτιμώρησε ; Τί τῆς ἔκαναν;

— Τὴν ἔδεσαν μέσα σ' ἕνα σακκί, ἀφέντη, καὶ τὴν πέταξαν στὴν λίμνη !

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐδοκίμασα τὸ φοβερώτερο πόνο ποὺ αἰσθάνθηκα ποτὲ στὴ ζωή μου. Ἔκανα νεῦμα στὸ Χαριβανταντᾶ νὰ ἀπομακρυνθῆ γιὰ νὰ μὴ θῆ τὰ κλάμματά μου.

Ἐπέρασα ὅλη τὴ νύχτα στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, ἐκεῖ ποὺ εἶχα κρατήσει στὴν ἀγκαλιά μου τὴ μικροῦλα μου Σαλί..

Καὶ συλλογιζόμουνα πῶς ὁ σκελετος τοῦ ὡμορφου μικροῦ κορμιοῦ της ἦταν ἐκεῖ μέσα στὴ λίμνη, στὸ βάθος τοῦ μαύρου ἐκείνου νεροῦ,ποὺ τὸ κυττάζαμε ἄλλοτε μαζί.

Τώρα ἀκόμα μοῦ φαίνεται, πῶς ποτὲ μου δὲν ἀγάπησα ἄλλη γυναίκα ὅσο τὴ σκλάβα τὴ Σαλί.

Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ σένα. Στὸ χαρίζω !

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ὁ Μπωμαρσαὶ καὶ οἱ ἐχθροί του

Ὁ Μπωμαρσαί, ὁ περίφημος Γάλλος εὐθυμογράφος καὶ συγγραφεὺς τοῦ «Φίγκαρω», ἐφθονεῖτο πολὺ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του, καὶ ὡς ἐκ τούτου, δὲν εἶχε παρὰ ἐχθρούς.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παιχθῆ τὸ ἔργο του «Οἱ Δύο Φίλοι» κάποιος πῆγε κ' ἔγραψε πάνω στὸ πρόγραμμα τοῦ Θεάτρου :

« Ἔργο γραμμένο ἀπὸ κάποιον ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τί θὰ πῆ φιλος !»

***

Μιὰ σκέψι τοῦ Ριβαρὸλ

Ὅπως ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ἔλεγεν ὁ Ριβαρόλ, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ ἑτοιμάζονται διαρκῶς νὰ φταρνισθοῦν, δὲν φταρνίζονται ποτέ, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ ἑτοιμάζονται διαρκῶς νὰ ποῦν μιὰ ἐξυπνάδα, δὲν τὴν λένε ποτέ !..

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

—Ὁ ἔρως εἶνε κάποτε μιὰ περαστικὴ καταιγίδα.

—Οἱ πραγματικῶς τίμιες γυναῖκες σπανίως μιλοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

—Οἱ γυναῖκες μαθαίνουν νὰ αἰσθάνωνται εὐκολώτερα παρὰ οἱ ἄνδρες νὰ σκέπτωνται.